

R O M Â N I A

#####

SECȚIA #####

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 8.10.2024

Completul de judecată compus din:

Președinte: #####

Judecător: #####

Grefier: #####

Pe rol, soluționarea apelului formulat de apelantul ##### împotriva sentinței civile nr. ##### din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția ##### în dosarul nr. #####, în contradictoriu cu intimații ##### și #####, cauza având ca obiect „calcul drepturi salariale”.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu au răspuns părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Grefierul de ședință expune referatul cauzei, în cadrul căruia învederează instanței obiectul cauzei, stadiul procesual, părțile, legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, faptul că apelantul și intimatul ##### au depus, la dosar, la data de 2.10.2024 și, respectiv la data de 7.10.2024, puncte de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și faptul că s-a solicitat soluționarea cauzei în lipsă, conform art.411 alin.1 pct.2 Cod procedură civilă.

Curtea, având în vedere că, prin cererea de apel și concluziile scrise, a fost solicitată judecarea în lipsă, în raport de dispozițiile art.219 alin.2 și art.394 Cod procedură civilă, constată cauza în stare de judecată și o reține în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru lămurirea chestiunii de drept incidente în cauză.

CURTEA

Asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o dezlegare de principiu cu privire la o chestiune de drept, în raport de dispozițiile art.1 alin.2 din OUG nr.62/2024, reține următoarele:

Reclamantul a solicitat, prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului #####, plata contravalorii zilelor de concediu rămase neefectuate pentru un număr de 130 de zile de concediu, acumulate în intervalele cuprinse 107.2008-2.02.2018 și 13.01.2019-13.01.2020 în contradictoriul cu Parchetul de pe lângă Tribunalul ##### și, pentru 16 zile de concediu, în contradictoriu cu #####.

La data sesizării Tribunalului #####, reclamantul, fost procuror cu grad de curte de apel, ce și-a desfășurat activitatea în diverse structuri ale Ministerului Public, fusese eliberat din funcție în vedere pensionării, nemaisubzistând raporturi de serviciu între pârâtul Parchetul de pe lângă Tribunalul ##### și reclamant.

Prin sentința civilă nr. ##### Tribunalul ##### a reținut incidența prescrierii dreptului material la acțiune și a respins ca prescrisă cererea de chemare în judecată, invocând prevederile art.171 alin.1 și art.268 alin.1 lit. c din Codul muncii.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul.

Problema de drept în cauză o constituie modul de corelare între cele două dispoziții legale mai sus amintite și prevederile art. 146 alin.2 și 3 din același Cod.

Potrivit acestor ultime dispoziții, compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă, legiuitorul permițând acordarea în natură a zilelor de concediu rămase neefectuate din anii anterior doar în cazul în care salariatul, din motive justificate, nu a putut efectua, integral sau parțial, concediul de odihnă anual la care avea dreptul în anul calendaristic respectiv, context în care, cu acordul persoanei în cauză, angajatorul este obligat să acorde concediul de odihnă neefectuat într-o perioadă de 18 luni începând cu anul următor celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual.

Prin urmare, ar rezulta că, după trecerea celor 18 luni, calculate începând cu anul următor celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual, concediul de odihnă nu ar mai putea fi acordat în natură.

Problema de drept care impune pronunțarea de către Înalta Curte a unei delegări este cea a corelării modului de calcul al termenului general de prescripție de 3 ani, mai exact a sintagmei „de la data la care drepturile respective erau datorate” din cuprinsul art.171 alin1 din Codul muncii cu prevederile art.146 alin.2 din Codul muncii potrivit cărora compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă, urmându-se a se aprecia dacă termenul de trei ani începe să curgă de la data la care raporturile de serviciu/de muncă au încetat sau de la o altă dată anterioară acestui moment.

Dificultatea constă în faptul că, în sine, datorarea contravalorii zilelor de concediu neexecutate poate fi apreciată ca subzistând începând cu anul următor celui în care salariatul nu și-a efectuat, integral sau parțial, în natură, concediul de odihnă la care avea dreptul, de vreme ce dreptul la acordarea concediului este unul anual.

În acest context, s-ar putea susține, pentru a corobora prevederile legale mai sus arătate, că, în sine, datoria reprezentând sumei reprezentând compensarea concediului de odihnă rămas neefectuat se naște din punct de vedere juridic în anul următor celui în care ar fi trebuit efectuat în natură concediul de odihnă, dar exigibilitatea sa este condiționată de data la care raporturile de muncă/de serviciu sau ar putea fi considerat ca fiind temeinică interpretarea asupra căreia s-a oprit instanța de fond în prezenta cauză.

În cauză, prezintă interes hotărârea pronunțată de CJUE în data de 22.09.2022, în cauza C-120/21.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

În temeiul art. 2 alin. 1 din OUG nr.62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

„Cum (de când) se calculează termenul de prescripție de trei ani, prevăzut de dispozițiile art. 268 alin.1 lit. c din Codul muncii în ipoteza pretențiilor pecuniare derivate din zilele de concediu neefectuate până la încetarea raporturilor de muncă/de serviciu, în raport de dispozițiile art.146 alin.3 din Codul muncii potrivit cărora compensarea în bani a concediului de odihnă rămas neefectuat este posibilă doar în cazul în care părțile au încetat raporturile de muncă/serviciu?”.

Suspendă judecarea apelului formulat de apelantul #####, CNP #####, cu domiciliul în București, #####, împotriva sentinței civile nr. ##### din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția ##### în dosarul nr. #####, în contradictoriu cu intimații împotriva sentinței civile nr. ##### din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția ##### în dosarul nr. #####, cu sediul în București, împotriva sentinței civile nr. ##### din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția ##### în dosarul nr. ##### și împotriva sentinței civile nr. ##### din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția ##### în dosarul nr. #####, CIF împotriva sentinței civile nr. ##### din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția ##### în dosarul nr. #####, cont bancar împotriva sentinței civile nr. ##### din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția ##### în dosarul nr. #####, cu sediul în București, împotriva sentinței civile nr. ##### din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul

- Secția ##### în dosarul nr. #####, până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

Cu drept de recurs pe toată durata suspendării în ceea ce privește măsura suspendării cauzei, cererea de recurs depunându-se la împotriva sentinței civile nr. ##### din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția ##### în dosarul nr. #####.

Prezenta încheiere se va aduce la cunoștință conducerii Secției ##### și se va comunica prin e-mail către curțile de apel și tribunalele din țară.

Pronunțată în ședință publică azi, 8.10.2024.

Președinte

#####

Judecător

#####

Grefier

#####

Red.: #####

Tehnored.: #####